

ѣ причина та, за да ставать точны живописцы, и достовѣрны, колко то Оратори, и Поети отъ маикн сж ся оставили на естество то повече, нежели на Политизма. Това треба да памети, кой то желае да сполучи въ фигури тѣ, и да упражни себе си, за да стане човствителенъ, и да ги употребява само тогива, и тамо, гдѣ то му показва естество то.

82-о. Видехмы, какъ исто то предложіе, или періодъ дохожда на двѣ три фигуры. Това ни показва, за да предирнемъ, и да познаемъ, какъ исто то слово, истый періодъ, много пжти, исто то предложіе може да ся прегледа споредъ много способы Словописательны, и да стане за примѣръ на правила много различни помеждуси, н. п. „не първый, не второй, не третій“ това, като прегледашь наречіе то, не, е, Единначаліе, а отъ именителни тѣ падежи, Соотвѣствие (Omeoptoton.) А отъ крайнина та сричка, или слогъ-ый-е Единоокончаніе. А защо то

казвать, кой то мине по край насъ свѣ чюва (Изображеніе). ще сякатъ чи азъ съмъ нѣкой дошевъ челькъ, чи неги давамъ потребни тѣ, чи та біа (Нараченіе). По не е тѣй, знаятъ ти чи имамъ добра душа, знаятъ чи обичамъ да живея мирно (Поправленіе) Не, свѣтъ не е безправденъ, неправда та остава въ оногова, който има (Гнози). Само напраздно излязаха сички тѣ майчини ти обѣщанія, какво ли казва и тя, какво ли ще рече защо тя знае сичко то, и ми ся струва сега като да я чюваъ да тя жьмри и да дума. „Немалъ си честь мой зете, требало да паднешъ въ по добры рѣцѣ (Одушевленіе).“

Това го преведохмы, не като изрядный примѣръ, но само за да ся познае, какъ фигури тѣ не треба челоуѣкъ да чѣка да ги научи отъ художество то на слово то, но отъ естество то, но защо въ толко мало продълженіе Слова, не е възможно да ся наредятъ сички тѣ фигуры, познава са чи ся отъ нужда наредены. Но пакъ е добръ примѣръ за млади тѣ за да внимаватъ въ говорянѣ то, и да употребяватъ прави тѣ и естественны тѣ, а да отбѣгватъ отъ неправы тѣ, и да ги поправяватъ отъ поученіе то на Художество то.